

Bene Zoltán

Egymondat – 2020. március

Március 1.

A kutyaóvoda, ahová járunk, kinn van a város szélén, ha villamossal megyünk, gyalogolhatunk még vagy két kilométert, ha busszal, túl korán érkezünk, nehéz eldönteni, melyiket válasszuk a két jó lehetőség közül, végül a busz és a helyszínen töltött hosszabb ráhangolódási idő mellett döntünk.

Március 2.

Hónap első hétfője, tehát Makóra megyek; a helyközi járat magasából Klárafalva és Ferencszállás házait, udvarait figyelem, és ezúttal sem találok egyetlen jelet sem, amely jólétre utalna.

Március 3.

Petró Jani barátom számára szerintem fontos ez a dátum – ekkor játszoták az első hivatalos jégkorong-mérkőzést Montreálban, 1875-ben.

Március 4.

Egy barátommal koradélután arról beszélgettünk, valójában mi a csuda is ez a vuhani vírus, bölcseket mondtunk és nevetgélünk – erre estére a miniszterelnök bejelenti, hogy elérte Magyarországot: két fertőzöttünk van.

Március 5.

Csütörtökönként Pest; az oszkar, azaz telekocsi a Mérey utcából indul és a Népligetnél tesz ki, ezúttal nem csak órát tartok a Károlin, de választmányi ülés is van az Írószövetségben, estére holtfáradtan érek haza – csak a szokásos.

Március 6.

A kutyát visszük oltásra, közben az oltásellenesek járnak a fejemben, akik vélhetően nem olvasták Bereményi Géza *Eldorádóját* és nem látták a filmet sem, nem bántják őket álmukban a torokgyíkos gyerekek tetemei.

Március 7.

Abe Kóbó könyveit a születésnapján sem találni jó helyen a legtöbb könyvesbolt polcán: a k betűhöz sorolják; pedig itt, Magyarországon nem szokatlan, hogy a családnév áll elől...

Március 8.

Vasár- nő és névnap, ebben a sorrendben.

Március 9.

Volt régen egy Hétfő reggel nevű egyetemi zenekar, s ahogy eszembe jut, a kilencvenes évek hétfő reggelei valahogy sivárabbaknak tűnnek a mostaniaknál.

Március 10.

Az apám ma 73 éves.

Március 11.

A feleségem már tegnap óta tudja, hogy bizonytalan ideig nem tarthat *kontaktórákat* a szegedi egyetemen, ma érkezik a levél a postafiókomba, hogy nekem sem kell utaznom holnap, a Károli is távoktatásra áll át.

Március 12.

Nem tudjuk, mi következik, miféle járvány, milyen katasztrófa; hogy következik-e egyáltalán valamiféle, de ha ezen a napon sétálok a vársomban, egy katasztrófa óhatatlanul eszembe jut: az 1879-es Víz, amely elmosta Szegedet.

Március 13.

Ha nem az 1879-es árvíz mossa el Szegedet, hanem az 1970-es, ma vélhetően egy csúnya betonrengetegben élnénk.

Március 14.

Hétfőtől bezárnak az iskolák, illetve átköltöznek a világhálóra, póklászhat majd tanár és diák.

Március 15.

Ma mindenki maga dönthet, miként ünnepel, vagy nem ünnepel.

Március 16.

Weiner Sennyey Tibi barátom keresett meg azzal, vezessek naplót a Dróton a *veszélyhelyzet* idején, s én, talán azért, mert soha életemben nem vezettem még naplót, beleegyeztem.

Március 17.

Nem csak naplót nem írtam soha, de világjárványból is ez az első, amiben részem van – jó lenne hinni, hogy egyben az utolsó is.

Március 18.

Nem tudom, ki hogyan képzelte a veszélyhelyzetet, de alighanem mindenki másképpen, mint amilyen ez.

Március 19.

Novalis szerint minden, „ami a legjobb”, betegséggel kezdődik.

Március 20.

Betegséggel kezdődik minden Friedell szerint is; nem is vitatkozom; ahogyan a veszteség is válhat olyanná, akár a kidőlt fák, vagy az elsüllyedt hajók, burjánozhat rajtuk az élet.

Március 21.

A pofakönyvben megosztott montázs bal felén egy Marvel-szuperhős, a jobb felén egy fiatal lány látható, laza, otthoni öltözékben; a felirat: *nem gondoltam, hogy ha megmentem a világot, a mackónadrágomban teszem majd, a kanapén ülve, a tévé előtt.*

Március 22.

Kínában a karantén és az ipari termelés visszafogása miatt újra előbukkan éjjelente a csillagos ég – Kant mosolyog.

Március 23.

Meghalt Gyömbér, Petró Jani barátunk kutyája, mondom Tódinak, a kutyánknak, ezerféle rossz érzéssel.

Március 24.

1882-ben ezen a napon jelentette be Robert Koch, hogy azonosította a tuberkulózis baktériumát, ez tehát egy szerencsés nap a tüdőre nézve, bizakodhatunk.

Március 25.

Az édesanyám 71 éves; ráadásul a névnapja is ma van – a nagyszüleim praktikus emberek voltak.

Március 26.

Mazochista hajlamaimnak engedve felütöm a pofakönyvet, és egy idő után már csak az jár a fejemben, hogy a kételyt nem ismerő emberektől ments meg, Uram, minket.

Március 27.

Az ember csak üldögél otthon a karanténban, és olvas, halmozza az információkat, mint például, hogy 110 évvel ezelőtt Szatmárökörítón (ma Ökörítőfűlpös) 312 ember égett meg egy kocsmá udvarán.

Március 28.

Ma lépett életbe a kijárási korlátozás – talán ezért, talán másért, de tegnap délután, kutyasétáltatás közben annyi emberrel találkoztam az utcán, mintha semmiféle veszélyhelyzet nem lenne.

Március 29.

Kutyasétáltatás a templom mellett, végig a Váradi utcán, egészen a Szabadság térig – Tódi vagy mi élvezzük jobban?

Március 30.

A baglyok éjszaka olyan hangokat hallatnak, mintha valaki egy elnyútt sípot fújna; el se hinném, hogy ezek tényleg baglyok, ha nem mondanák többen is, hozzáértők, hogy azok bizony; egyre többen költöznek a városba, sötétedés után az olyan apró kutyákat, amilyen a csivava vagy a yorki, kockázatos sétáltatni, mert a baglyok a faágon ülve ugyan hangosak és idegesítőek, vadászat közben azonban nesztelenek, pontosak és halálosak.

Március 31.

A rosseb esne ebbe a karanténba, hallom az utcáról egy régimódi úrtól, aki vélhetően nincs tisztában azzal, hogy a rosseb fekélyt jelentett hajdan, méghozzá vélhetően szifilisz (bujakóros, francos) kelevényt.